

sen i Cirkulæret af 3. Januar, og det gælder i saadanne Spørgsmaal som i saa mange andre, at man skal sige til i Tide, og siden klæder det ikke ilde at tie stille.

Maa jeg yderligere dertil føje, at naar det af C-Nævnet i Cirkulæret af 11. Februar var udtalt, at man ved Udbetalingen af denne Hjælp skulde som Maksimumsgrænse sætte $\frac{2}{3}$ af den paa Stedet almindelige Lønning, hvorved Lønningen for faglærte Arbejdere kom i Betragtning, saa var det, for at man ad denne Vej i størst muligt Omfang midt i Vinterens Hjerte kunde komme de nødstedte arbejdsløse mest muligt til Hjælp; det var ingenlunde for derigennem at fastslaa en Praksis, som neppe kunde siges at være i nøje Overensstemmelse med Lovens Aand, men det var Udtryk for Humanitet fra C-Nævnets Side overfor de talrige vanskeligt stillede, som det her drejede sig om.

Og naar saa det ærede Medlem Hr. Stauning i denne Sammenhæng ogsaa drager til Felts mod Bestemmelser om, at den Tid, i hvilken denne Hjælp skal ydes, begrænses, saa kan det ærede Medlem jo dog ikke være i Tvivl om Nævnets fulde Ret til at gøre Indstilling om en saadan Begrænsning og Indenrigsministerens fulde Ret til at følge denne Indstilling og udstede et Cirkulære, hvori Begrænsningen fastsættes, thi i § 31, Stykke 5, siges det udtrykkelig, at „Indenrigsministeren fastsætter efter Indstilling fra Arbejdsnævnet“ blandt adskilligt andet ogsaa „Hjælpens Varighed“.

I denne Sammenhæng vil jeg ogsaa gerne sige til det ærede Medlem Hr. Stauning, at Forholdet ikke er dette, at man kan give fortsat Hjælp til saadanne arbejdsløse, som har opbrugt den vedtægtsmæssige Hjælp, enten man vil gøre det i 6 eller i 7 Dage ugentlig, og indrette sig blivende efter det Antal Dage, i hvilket den vedkommende Arbejdsløshedskasse yder vedtægtsmæssig Hjælp pr. Uge. Thi der staar udtrykkelig, at Understøttelsen ikke kan overstige „det af Arbejdsløsheds-kassen hidtil ydede Beløb med et Tillæg til Familieforsørgere med Børn af 45 Ø. pr. Barn under 15 Aar pr. ledig Dag“ — *pr. ledig Dag*. Saaledes staar der overalt i Loven, hvor det drejer sig om den ekstraordinære Hjælp, at den ydes „pr. ledig Dag“. Og dermed turde være sagt det, som paa anden Maade er udtrykt i Cirkulæret, at det er de 6 Arbejdsdage i Ugen, for hvilke denne Hjælp ydes. Der er saaledes ikke nogen som helst Anledning for det ærede Medlem Hr. Stauning til at drage til Felts mod de Bestemmelser, som er truffet

i dette Cirkulære, de er i ganske nøje Overensstemmelse saavel med Lovens Forudsætninger som med dens Indhold.

Hvad nu angaar § 5 i Cirkulæret, som omhandler de Personer, der skal have Adgang til at faa den ekstraordinære Understøttelse, saa ønsker jeg at sige, at der i denne Paragraf — med den Undtagelsesbestemmelse, som ogsaa det ærede Medlem Hr. Stauning har oplæst — er aabnet Mulighed for, at i alt væsentligt de samme Kategorier af Arbejdere, som indenfor de 60 Dage faar den kasse-mæssige Understøttelse, kan faa den fortsatte Hjælp; Forskellen er kun den, at det er lagt i Kommunalbestyrelsens Haand at træffe Afgørelse af, om den vil foretage Indstilling til Arbejdsdirektoratet om saadanne Undtagelses Iværksættelse. Her er saaledes ikke nogen Uoverensstemmelse.

Jeg forstaar det ærede Medlem Hr. Staunings Stilling, jeg forstaar den Baggrund, paa hvilken han retter den Forespørgsel til mig, jeg erkender — og det gør ethvert rettænkende Medlem af vort Samfund —, at det er sørgeligt, at saa mange under den standende Strid skal rammes paa det haardeste økonomisk. Det sker paa begge Sider, og ogsaa Samfundet rammes og rammes ikke mindst. Og desværre er det jo saaledes, at naar saadan økonomisk Tyngde falder over visse Kredse, rammer den haardest paa de Steder, hvor de enkelte er de økonomisk svagest stillede. Det er saare sørgeligt, i højeste Grad beklageligt, og at økonomisk Ruin kan blive Følgen for mange Hjem, derom er der desværre ingen Tvivl; men det er for manges Vedkommende vel en Følge af Vildledning og af en brutal Majoritetsbeherskelse.

Til de dybe Saar, som denne Konflikt slaar det danske Samfund og de forskellige Samfundsklasser i dette, og til det mægtige Tab, som den foranlediger, kan imidlertid ikke føjes dette, at Samfundets Kasse stilles til Disposition efter Parternes Forgodtbefindende som Krigskasse. Det er et Faktum, at medens Krigen staar paa, maa man regne dermed, og begge Parter maa føre Krigen for deres egne Midler. Derfor kan jeg ikke for Tiden tage Ansvar for at søge øgede Bevillinger til Fonden for at forstørre Understøttelserne og forøge Omraadet for den fortsatte Hjælp. Jeg tvivler ogsaa om, at jeg fra Flertallet i C-Nævnet, som er sat til at forvalte denne Sag, vilde kunne opnaa en Indstilling gaaende ud derpaa, og jeg føler mig ganske overbevist om, at dette Standpunkt har